
Sự Hy Sinh Của Mason

Đó là một buổi sáng Giáng Sinh, và năm đó, Mason, đứa con trai duy nhất của tôi được mười ba tuổi. Tôi nuôi nó một mình suốt mười năm trời nay. Chồng tôi bị mắc bệnh ung thư khi Mason lên hai, và qua đời khi Mason lên ba. Những năm tháng sau đó quả là gian nan và vất vả, nhưng con trai tôi và tôi có sự gắn bó với nhau rất đặc biệt. Chúng tôi là bạn thân của nhau, và con trai tôi là đứa trẻ quan tâm nhất, ân cần nhất mà tôi biết.

Ở tuổi mười ba, mỗi tuần Mason nhận được năm đôla cho việc giữ gìn phòng ngủ sạch sẽ và làm vài việc vặt trong nhà. Mỗi lần nhận tiền xong, nó nhảy lên chiếc xe đạp, phóng tới cửa hiệu gần nhà để mua kẹo hoặc cuốn tạp chí mới ra. Hình như nó không biết tiết kiệm tiền, vì vậy khi Giáng Sinh sắp tới, nó không còn gì để mua quà tặng người khác. Tôi chưa hề nhận món quà nào mà nó đi mua ở cửa tiệm, chỉ toàn là do nó tự tay làm ở nhà. Bởi vậy năm nay tôi chẳng chờ mong điều gì khác.

Sau khi Mason mở hết những gói quà của nó ra, nó cảm ơn tôi, hôn tôi thật mạnh rồi chạy nhanh vào phòng mình. Tôi tự hỏi tại sao nó không muốn ở lại chơi với những món quà mà nó vừa nhận được. Bận suy nghĩ, tôi giật mình khi Mason xuất hiện trước mặt tôi, hai tay cầm một gói quà bọc giấy thật đẹp. Tôi cho rằng đó là một đề án mà nó đã làm ở trường, và lần này tôi muốn biết nó đã sáng tạo ra cái gì. Tôi yêu quý tất cả những món quà của nó, cũng như yêu quý chính nó.

Trong hộp là một đôi găng tay da màu đen, đắt tiền và mới tinh, bằng giá tiền vẫn còn dính vào đó. Về mặt tôi lộ rõ nét bàng hoàng. Nước mắt rung rung, tôi hỏi Mason lấy chúng ở đâu vậy. Nó nói thật gọn:

- Con mua ở cửa hiệu. Chứ mẹ nghĩ ở đâu?

Tôi bối rối, vì tôi biết nó không có nhiều tiền như thế. Tôi hỏi xem ai đã giúp nó mua đôi găng tay này, thì nó lắc đầu rồi ngẩng cổ lên nói tự mua một mình.

Cuối cùng, tôi đã bắt buộc Mason giải thích ở đâu mà nó có tiền mua quà cho tôi. Thì ra nó đã bán chiếc xe đạp mới của nó cho một đứa bạn ở trường - chiếc xe mà nó nhận được vào dịp sinh nhật cách đây hai tháng.

Tôi bật khóc khi nghĩ đến sự hy sinh của con trai. Qua dòng nước mắt, tôi nói rằng đây là điều ân cần nhất mà nó hành động vì tôi, nhưng tôi muốn lấy lại chiếc xe đạp cho nó.

Mason trả lời giản dị:

- Đừng, mẹ à. Bởi vì ba không còn sống với chúng ta nên chẳng có ngày Giáng Sinh nào mẹ nhận được món quà ưng ý. Và cũng hiếm khi mẹ mua quà đẹp cho bản thân. Con muốn tặng cái này cho mẹ. Chiếc xe đạp cũ của con vẫn còn tốt lắm. Mẹ cứ giữ đôi găng tay đi, và mỗi lần đeo vào tay, mẹ biết rằng con yêu mẹ.

Sáng hôm đó, hai mẹ con tôi đi lang thang bên nhau hàng giờ, và tôi không hề rời đôi găng tay. Kể từ ngày đó, tôi thường xuyên đeo đôi găng tay cho đến khi chúng bị thủng lỗ. Nhưng tôi vẫn giữ chúng, cất trong ngăn tủ của tôi. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp chúng và thế là nhớ đến sự hy sinh của Mason. Ngay lập tức, món quà của tình yêu thương tràn ngập cõi lòng tôi - món quà của buổi sáng Giáng Sinh năm đó - món quà không bao giờ phai tàn.

Veneta Leonard